

Thần Thoại

ATLANTIS:

Nơi chỉ có trong truyền thuyết. Thần bí. Chói lọi. Huyền Diệu. Vinh quang và phép thuật.

Nhưng cũng có người không cho là thế.

Lại có một số người tin rằng họ an toàn trong thế giới hiện đại của công nghệ và khí giới này. An toàn khỏi những con quỷ cổ đại. Họ thậm chí tin rằng phù thủy, chiến binh và rồng đều đã “chết” từ lâu rồi.

Những kẻ ngốc đó thích bám vào khoa học và chuỗi lập luận khi cho rằng chúng có thể cứu thoát họ. Nhưng họ chưa bao giờ tự do hay an toàn, chừng nào họ còn từ chối nhìn thẳng vào sự thật phơi bày trước mắt.

Bởi tất cả các truyền thuyết và thần thoại cổ đại đều bắt nguồn từ sự thật, đôi lúc, sự thật không mang lại tự do, mà chỉ cầm tù chúng ta.

Nhưng hãy công bình mà lắng nghe tôi kể chuyện về một thiên đường hoàn hảo nhất từng tồn tại trên thế giới này. Vượt qua Trụ chống trời của Heracles, bên ngoài biển Aegean là vùng đất oai hùng đã nuôi dưỡng nên dân tộc tiến bộ hơn bất kì giống loài nào trước đó hay thậm chí về sau.

Được tìm thấy trong thời kì trời đất còn lẫn lộn bởi vì thần thượng cổ Archon, Atlantis được đặt theo tên người chị cả của Archon, nàng Atlantia, tên nàng có nghĩa là “vẻ đẹp duyên dáng”. Archon tạo nên hòn đảo nhờ sự trợ giúp của người cậu là thần biển Ydor và em gái người là nữ thần đất Eda để tặng cho vợ thân là nàng Apollymi, để những đứa con thần thánh của họ sinh sôi nảy nở trên mảnh đất này.

Apollymi mừng rỡ tới mức nước mắt hạnh phúc của nàng làm ngập cả vùng đất, biến Atlantis thành một thành phố trong thành phố. Hai hòn đảo sinh đôi được hình thành bởi năm con kênh.

Quả vậy.

Với làn da trắng và mái tóc của họ, dân tộc Atlantis mạnh hơn bất kì dân tộc nào trên trái đất. Chỉ có họ mới khiến Apollymi hạnh phúc và đem lại nụ cười cho bà.

Yêu hòa bình như những vị thần thượng cổ, dân tộc Atlantis không biết đến chiến tranh. Không có đói nghèo. Họ sử dụng năng lực tâm linh và ma thuật để

sống chan hòa với thiên nhiên. Họ chào đón những vị khách phương xa đến đảo và chia sẻ với khách những món quà thần được và của cải.

Nhưng thời gian dần trôi, các thần hệ và giống loài khác trở dậy thách thức họ, khiến dân tộc Atlantis phải đứng lên chiến đấu bảo vệ quê nhà.

Để bảo vệ thần dân của mình, các vị thần Atlantis đã lao vào cuộc xung đột với thần hệ Hy Lạp mới nổi. Với họ, đám người Hy Lạp kia chỉ là lũ oắt con chiến đấu để tranh giành những thứ chúng nó cũng không hiểu được. Các thần Atlantis cố gắng đàm phán, giống như bất kì ông bố bà mẹ nào đối xử với những đứa con bướng bỉnh. Đây khoan dung và nhẫn nại.

Nhưng người Hy Lạp không lắng nghe lời thông thái từ các thần thượng cổ. Hơn ai hết, Zeus và Poseidon ghen tức với sự giàu có và trù phú của người dân Atlantis.

Thế nhưng, chính Apollo mới là kẻ thêm muốn hòn đảo nhất.

Từng người một trong ba vị thần Số phận đưa ra một câu trong sách truyền.

“Thế giới mà ta biết rồi sẽ tận diệt.”

“Muôn số phận nằm trong tay người.”

“Người là thần, thống trị với bản tính bốc đồng.”

Apollymi từ chối nhìn vào số phận. Nàng đã mong ngóng đứa trẻ này quá lâu tới mức nàng bỏ qua những lời sách truyền của các thần Số phận đang ghen tức kia. Nhờ sự giúp đỡ của chị nàng, Apollymi sinh non rồi đem giấu đứa trẻ nơi trần thế. Còn nàng đưa cho Archon một đứa trẻ bằng đá.

“Ta đã chịu đựng quá đủ những lời dối trá và bội tín của chàng, Archon. Kể từ ngày hôm nay trở đi, chàng đã làm chai sạn trái tim ta dành cho chàng. Một đứa trẻ đá là tất cả những gì chàng nhận được từ ta.”

Tức giận, Archon nhốt nàng trong Kalosis, vương quốc địa ngục giữa trần gian và thần giới. “Nàng cứ ở đó cho tới khi con trai nàng chết.”

Thế là các vị thần Atlantis quay sang chị gái của Apollymi, tới khi ép buộc nàng thú tội.

“Nó sẽ chào đời khi mặt trăng nuốt lấy mặt trời và Atlantis sẽ đắm chìm trong bóng tối. Mẫu hậu của nó sẽ khóc nức lên vì sợ hãi.”

Các vị thần đã tới chỗ nữ hoàng Atlantis sắp sinh. Như dự đoán, mặt trăng che lấp mặt trời trong khi nữ hoàng vật vã sinh con, khi đứa con trai chào đời, Archon ra lệnh hạ sát đứa trẻ.

Nữ hoàng khóc lóc, van cầu Apollo giúp nàng. Hẳn là người tình của nàng không thể đứng nhìn con trai mình bị một vị thần thượng cổ giết chết.

Nhưng Apollo mặc nhiên bỏ qua lời cầu xin của nàng để nàng đứng nhìn trong tuyệt vọng đứa con vừa chào đời bị hành hình ngay trước mắt.

Điều mà nữ hoàng không biết là Apollo đã được báo trước chuyện này, và đứa trẻ nữ hoàng sinh ra cũng không phải con của Apollo, mà là một đứa trẻ khác thần đã đánh tráo từ trong bụng mẹ để cứu lấy con mình.

Nhờ chị gái Artemis giúp đỡ, Apollo đưa con trai về nhà ở Delphi và nuôi dưỡng đứa trẻ trong đám tư tế của thần.

Năm tháng trôi qua, Apollo không thể quay về gặp nữ hoàng Atlantis để sinh thêm người thừa kế khác, nữ hoàng càng mang lòng thù ghét thần. Nàng căm hận vị thần Hy Lạp những với nàng, chẳng thêm ban cho nàng một đứa con khác thay cho đứa con nàng đã mất.

Hai mươi một năm sau ngày chứng kiến vụ hành hình đứa con độc nhất, nữ hoàng mới biết còn một đứa trẻ khác cũng là con của Apollo.

Đứa trẻ này do một công chúa Hy Lạp sinh ra, cô gái này được dâng lên thần như một tia hi vọng xoay chuyển được sự ủng hộ của thần đối với người Hy Lạp trong cuộc chiến với người Atlantis.

Ngay khi biết tin, lòng oán hận càng ăn sâu trong con tim nữ hoàng cho tới khi con thù hận lấp kín toàn bộ người nàng.

Nữ hoàng triệu vời tư tế của mình để tìm kiếm người thừa kế ngai vàng Atlantis.

“Ngài đang sống trong nhà của Aricles.”

Cũng chính là ngôi nhà đứa con trai mới lọt lòng của Apollo chào đời.

Nữ hoàng hét lên trong giận dữ bởi lời sấm truyền, biết rằng Apollo đã phản bội những đứa con của chính mình. Chúng đã bị bỏ rơi trong khi thần gieo giống cho một dân tộc khác hình thành, thay thế chúng.

Gọi cảnh vệ hoàng gia tới, nữ hoàng cử họ tới Hy Lạp để sát hại người tình và đứa con của Apollo. Nàng không cho phép hai mẹ con ở ngôi trên ngai vàng yêu quý của mình.

“Hãy xé xác chúng ra để người Hy Lạp tin đó là do thú hoang làm. Ta những muốn chúng tiến sang bờ biển của ta vì chuyện đó.”

Nhưng hành động trả thù này cũng lộ liễu như những vụ trả thù khác.

Tan nát vì đờn đau, Apollo không thềm suy nghĩ đã lập tức nguyện rửa toàn bộ giống loài người từng ưu ái. “Hãy phát tán dịch bệnh cho tất cả lũ Apollite trên đời. Gieo nhân nào gặt quả nấy. Không ai trong các ngươi được phép sống quá tuổi mà nàng Ryssa yêu dấu của ta khi phải từ giã cõi đời này. Các ngươi sẽ tan biến trong đau đớn và đúng sinh nhật hai mươi bảy của mình. Vì các ngươi hành động như thú hoang, các ngươi sẽ trở nên giống chúng. Các ngươi chỉ có thể sống nhờ máu của đồng loại. Và các ngươi sẽ không bao giờ được phép đi lại trong vương quốc mặt trời của ta để các ngươi nhớ lấy tội ác mà các ngươi gây ra khi phản bội ta.”

Mãi tới khi lời nguyện thốt ra, Apollo mới nhớ tới đứa con trai ở tại quê nhà Delphi. Đứa con mà thần vô tình nguyện rửa cùng những kẻ khác.

Một lời nói ra nặng tựa chín đĩnh, sao có thể rút lại được nữa.

Nhưng quan trọng nhất là thần đã gieo mầm cho sự hủy diệt của chính mình. Vào ngày cưới của con trai thần với nữ tư tế đáng kính nhất của Apollo, thần đã trao cho con mọi thứ trân trọng nhất cuộc đời này.

“Con nắm vận mệnh của ta trong tay. Dòng máu con là của ta và nhờ con cùng con cháu con mà ta sống mãi.”

Lời nói gắn kết số mệnh, vậy là trong phút nóng giận, Apollo đã tự trói buộc mình với tận diệt. Khi huyết thống đứa con trai đó kết thúc, Apollo và cả mặt trời cũng tàn lụi theo.

Vậy đó, Apollo không chỉ là một vị thần. Người còn là tinh túy của mặt trời và nắm trong tay cân bằng vũ trụ.

Ngày thần phải chết, cũng là ngày tận thế của trái đất này và toàn bộ nhân loại sống trên đó.

Giờ là năm 2003 sau Công nguyên, và chỉ còn một đứa trẻ Apollo duy nhất mang trong mình dòng máu của vị thần cổ đại...

Chương 1

THÁNG HAI NĂM 2003

ST.PAUL, MINNESOTA

“**N**hìn chàng ngựa giống bảnh chọe hướng ba giờ kìa cung ơi.”

Cassandra Peters cười phá lên khi nghe giọng nói mê mết của Michelle Avery khi quay người trong quán bar đông đúc để nhìn chàng trai tóc đen, khuôn mặt ưa nhìn đang quay lên phía sân khấu, nơi ban nhạc địa phương được yêu thích Những trái tim méo mó đang chơi.

Lắc lư theo điệu nhạc, Cassandra nhấp một chút cocktail Long Island trong lúc quan sát chàng trai. “Hắn là một Ly sữa nhỏ,” cô quyết định gọi anh ta như thế sau khi đã nhìn kỹ một vòng “các nét đặc trưng” của anh chàng bao gồm vẻ ngoài, dáng đi và cả bộ áo khoác măng-tô dài thùng thình.

Michelle lắc đầu. “Không hề, thưa quý cô, phải là Bánh gạo mới đúng.”

Cassandra mỉm cười với thang đánh giá mà họ tự đề ra để chấm điểm mẫu đàn ông mà họ sẽ không bao giờ tổng ra khỏi phòng ngủ. Ly sữa nhỏ nghĩa là anh ta cuốn hút theo một cách lạ lùng nào đó và có thể sẵn lòng bung một ly sữa về giường bất kì lúc nào. Bánh gạo cao hơn thế một bậc, cuối cùng là Bánh quy tương ứng với thân nóng bỏng.

Nhưng vẻ nam tính tối thượng phải là Bánh rán. Bởi vì bánh rán không những bọc đường béo ngậy, mà còn phá hủy nguyên tắc ăn kiêng bất diệt của chị em phụ nữ, khiến bọn họ chỉ muốn cắn một cái.

Cho tới giờ, họ chưa gặp ai như thế bằng xương bằng thịt cả. Nhưng họ vẫn hi vọng.

Michelle vỗ vai Brenda và Kat, kín đáo chỉ tay về phía chàng trai trong lúc đảo mắt. “Bánh quy?”

Kat lắc đầu. “Bánh gạo thôi.”

“Chính xác,” Brenda đồng tình.

“Ôi trời cậu thiết gì chứ? Cậu có bạn trai ổn định rồi còn gì,” Michelle nói với Brenda khi ban nhạc kết thúc bài hát và nghỉ giải lao. “Chắc, các cậu khó tính quá.”

Cassandra quay lại nhìn chàng trai, lúc này anh đang nói chuyện với bạn và uống bia thẳng từ chai. Anh không khiến tim cô đập mạnh, nhưng thực tế hiếm người làm được vậy. Dù vậy, anh cũng có phong thái cởi mở, thoải mái cùng nụ cười thân thiện. Cô hiểu được vì sao Michelle thích anh.

“Sao cậu phải quan tâm tới việc bọn tớ nghĩ gì chứ?” cô hỏi Michelle. “Nếu cậu thích anh ta, thì qua đó chào hỏi đi.”

Michelle hoảng hốt. “Tớ không thể.”

“Sao không?” Cassandra hỏi.

“Nếu anh ấy nghĩ tớ béo hay xấu thì sao?”

Cassandra đảo mắt. Michelle là một cô gái tóc nâu gầy nhảnh và còn lâu mới xấu xí. “Cuộc đời này ngắn ngủi lắm, Michelle. Rất ngắn. Biết đâu anh ta lại là người đàn ông trong mộng của cậu, nhưng nếu cậu cứ đứng lì ở đây, nhỏ dãi mà chẳng làm gì cả, cậu sẽ không bao giờ biết.”

“Chúa ơi,” Michelle thở dài, “sao tớ lại ghen tị với thái độ sống hết mình của cậu thế chứ. Nhưng tớ không thể.”

Cassandra nắm lấy tay bạn và lôi cô xuyên qua đám đông về phía chàng trai.

Cô vỗ lên vai anh.

Giật mình, anh quay lại.

Mắt anh mở lớn khi ngược lên nhìn Cassandra. Cao 1,85 mét, cô đã quen với việc bị coi là đột biến. Nhưng thật tử tế, anh chàng không có vẻ gì là khó chịu khi thấp hơn cô năm centimét.

Anh ta nhìn xuống Michelle, người có chiều cao bình thường là 1,62 mét.

“Xin chào,” Cassandra nói, hướng sự chú ý của anh chàng lại vào cô rồi muốn hỏi nhanh anh vài câu. “Anh kết hôn chưa?”

Anh ta nhú mày. “Chưa.”

“Đang hẹn hò?”

Anh chàng trao đổi cái nhìn bối rối với bạn. “Không.”

“Đồng tính?”

Chàng trai há hốc mồm. “Cô nói gì cơ?”

“Cassandra!” Michelle quát lên.

Cô vẫn tảng lờ cả hai và nắm chặt lấy tay Michelle trong lúc cô bạn cố gắng chạy trốn. “Anh thích phụ nữ chứ?”

“Vâng,” anh ta đáp lại, nghe có vẻ bị xúc phạm.

“Tốt, vì bạn tôi Michelle thấy anh rất bảnh nên muốn gặp anh.” Cô đẩy Michelle ra giữa họ. “Michelle, đây là...”

Anh chàng mỉm cười khi bắt gặp ánh mắt sững sờ của Michelle. “Tom Cody.”

“Tom Cody,” Cassandra nhắc lại. “Tom, đây là Michelle.”

“Xin chào,” anh ta nói, chìa tay về phía Michelle.

Từ biểu cảm của cô bạn, Cassandra có thể nói cô ấy không chắc nên bóp cổ cô hay cảm ơn cô.

“Chào anh” Michelle đáp lời, bắt lấy tay chàng trai.

Đoan chắc cả hai tương đối hợp nhau và rằng anh ta sẽ không gây chuyện trong buổi hẹn đầu tiên, Cassandra bỏ lại hai người để quay lại chỗ Brenda và Kat, cả hai đang há hốc mồm không thể tin được.

“Không thể tin cậu lại làm thế,” Kat nói ngay khi Cassandra nhập hội lại với họ. “Cậu ấy sẽ giết cậu.”

Brenda rúm ró. “Nếu cậu làm thế với tớ, tớ sẽ giết cậu.”

Kat choàng tay qua vai Brenda và ôm cô thân thiết. “Cậu có thể la mắng cậu ấy, nhưng đừng à, tớ không để cậu giết cậu ấy đâu.”

Brenda cười phá lên, không biết rằng Kat nói thật lòng. Kat là hộ vệ bí mật của Cassandra và đã ở với cô ấy năm năm rồi. Một kỉ lục. Hầu hết các hộ vệ của cô chỉ làm được tới tám tháng là nhiều.

Cuối cùng họ sẽ chết hoặc bỏ việc ngay khi gặp được thứ đang truy đuổi cô. Trong suy nghĩ của họ, cả núi tiền bố cô trả cho họ để giữ mạng của cô cũng không đáng phải mạo hiểm đến thế.

Nhưng Kat thì không. Cô ấy kiên cường và gan lì hơn bất cứ ai Cassandra từng gặp. Chưa kể Kat là cô gái duy nhất mà cô biết cao hơn cả cô. Cao 1,93 mét, với vẻ ngoài rạng rỡ, Kat luôn khiến người ta trầm trồ ở bất kì nơi nào cô tới. Mái tóc vàng xõa xuống vai, còn đôi mắt xanh lục như ảo như mơ.

“Nhưng mà,” Brenda nói với Cassandra trong khi nhìn Tom và Michelle cười nói với nhau. “Tớ sẵn sàng đánh đổi bất kì điều gì để có sự tự tin của cậu. Cậu đã bao giờ hoài nghi bản thân chưa?”

Cassandra trả lời thành thật. “Mọi lúc.”

“Cậu chưa từng thể hiện ra.”

Đó là vì, không giống những người bạn của mình, cô chỉ có cơ hội mong manh được sống thêm tám tháng nữa. Cô chẳng thể nào lại cảm thấy chán ngán

hay sợ hãi cuộc sống này. Châm ngôn của cô là hãy nắm lấy mọi thứ bằng cả hai tay và phi nước đại cùng với nó.

Thế nhưng cả cuộc đời cô cũng chỉ có trốn chạy. Trốn khỏi những kẻ sẽ giết cô khi chúng có cơ hội.

Nhưng hơn hết thảy, cô đang trốn chạy số phận, hi vọng bằng cách nào đó, cô có thể cải mệnh trời.

Dù cô đã đi một vòng thế giới kể từ khi mới sáu tuổi, cô vẫn chưa khám phá được chút gì về dòng máu của cô hơn người mẹ quá cố.

Dù vậy, mỗi ngày khi bình minh lên, cô lại thấp lên hi vọng. Mong rằng ai đó sẽ nói với cô rằng cuộc đời cô không kết thúc vào sinh nhật hai mươi bảy tuổi. Mong rằng cô có thể ở lại chốn nào đó quá vài tháng, thậm chí vài ngày.

“Úi cha!” Brenda thốt lên, mắt mở lớn hướng về phía cửa ra vào. “Hình như tớ vừa nhìn thấy Bánh quy! Các quý cô ơi, những ba người cơ nhé.”

Cười phá lên bởi giọng điệu hân hoan của bạn, Cassandra xoay người lại và thấy ba chàng trai cực kì quyến rũ đang bước vào câu lạc bộ. Tất cả đều cao hơn một mét tám, làn da bánh mật, tóc vàng và khuôn mặt của thiên thần.

Giọng cười của cô tắt hẳn khi cô cảm nhận được con gai người khủng khiếp. Cô quá quen với cảm giác này.

Nó là nỗi sợ đã in sâu trong tim cô.

Diện áo len đắt tiền, quần bò, áo khoác gió, cả ba người ngắm nhìn những kẻ đứng trong quán bar bằng ánh mắt của thú săn mồi nguy hiểm. Cassandra run rẩy. Mọi người không biết họ đang ở trong nguy hiểm tới nhường nào.

Không ai biết.

Chúa ơi...

“Này Cass,” Brenda nói. “Giới thiệu tớ với họ đi.”

Cassandra lắc đầu trong lúc nhìn sang Kat hầu cảnh báo. Cô cố gắng đưa Brenda tránh xa ba gã đàn ông và rời khỏi tầm ngắm đói khát, đen tối của chúng. “Bọn chúng không tốt đẹp gì đâu, Ben. Cực kì tồi tệ là khác.”

Một điểm tốt của việc lại Apollite là khả năng nhận diện những người anh em bên ngoài của cô. Và cơn quặn thắt nơi dạ dày cảnh báo với Cassandra rằng ba kẻ đang lẩn đường giữa đám đông, bắn tia nhìn soi mói cùng nụ cười quyến rũ kia không đơn giản là Apollite nữa.

Chúng là Daimon - một giống loài hung ác sinh ra từ những Apollite chọn lựa kéo dài mạng sống ngắn ngủi bằng cách giết người rồi cướp đoạt linh hồn họ.

Vẻ đẹp thu hút mạnh mẽ, độc nhất của Daimon cùng cơn khát linh hồn tỏa ra qua từng chân tơ kẽ tóc trên người chúng.

Chúng tới đây để săn tìm nạn nhân.

Cassandra nuốt mạnh trong hoảng loạn. Cô phải tìm cách ra khỏi đây trước khi chúng lại gần cô và phát hiện ra cô thực sự là ai.

Cô vớ tay tìm khẩu súng lục trong túi xách và tìm đường thoát.

“Cửa sau,” Kat nói, kéo cô về phía cửa ngách của cầu lạc bộ.

“Có chuyện gì thế?” Brenda hỏi.

Rồi đột nhiên, gã Daimon cao nhất đứng khựng lại.

Gã quay sang nhìn họ.

Đôi mắt hung ác của gã nheo lại nhìn Cassandra với vẻ hứng thú mãnh liệt, cô có thể cảm nhận gã đang tìm cách xâm nhập vào tâm trí cô. Cô chặn gã lại, nhưng đã quá muộn.

Gã kéo tay đồng bọn và hát hàm về phía họ.

Chết tiệt. Tệ thật.

Quá tệ!

Giữa nơi đông đúc thế này, cả cô và Kat đều không thể nổ súng. Cả kíp nổ cũng để trong ô tô mất rồi, còn mấy con dao găm đã bị cô bỏ lại ở chỗ ngồi ban nãy.

“Tới lúc cậu báo cho tớ biết là cậu mang theo vũ khí rồi đấy Kat.”

“Đâu có đâu. Còn cậu?”

“Có đây,” cô nói chầm biếm khi nghĩ tới món vũ khí trông như thể cái liềm nhỏ. “Tớ giắt chúng vào trong áo con trước khi ra khỏi nhà rồi.”

Cô cảm nhận Kat dúi thứ gì đó lạnh lạnh vào tay cô. Cúi xuống, cô nhận ra chiếc quạt chiến đấu lạnh tròn kiểu Nhật. Quạt này làm bằng thép, một cạnh mài sắc nguy hiểm không kém một con dao Ginsu chính hiệu. Khi gập lại thì nó chỉ

dài tầm ba mươi centimét và trông giống như quạt thường, nhưng khi ở trong tay Kat hay Cassandra, nó là thứ vũ khí chết người.

Cassandra nắm chặt cây quạt trong lúc Kat kéo cô về phía sân khấu cạnh cửa thoát hiểm. Cô lao vào giữa đám đông đứng cạnh lối ra, thoát khỏi bọn Daimon, tránh xa cả Brenda trước khi cô ấy gây thêm nguy hiểm cho bản thân khi ở quá gần cô, một khi lũ Daimon nhận ra.

Cô nguyên rửa chiều cao của hai người khi nhận ra chẳng còn chỗ trốn nào. Không cách nào khiến lũ Daimon không nhìn thấy họ kể cả trong đám đông dày đặc này bởi cô và Kat cao hơn hẳn mọi người.

Kat khựng lại khi một gã cao ráo tóc vàng chặn đầu họ.

Hai giây sau, địa ngục thực sự ập tới khi họ nhận ra không chỉ có ba gã Daimon ở trong câu lạc bộ.

Ít nhất phải có cả chục tên.

Kat đẩy Cassandra về phía lối thoát hiểm, rồi đá văng tên Daimon và trong đám người đang la hét vì cơn hỗn loạn.

Cassandra xòe quạt ra khi một tên Daimon khác tiến tới cùng con dao săn mồi của gã. Cô bắt được con dao giữa những nan quạt rồi vặn nó bật trong khỏi tay gã, xoay dao đâm vào ngực gã.

Tên Daimon tan biến ngay tức khắc.

“Mày sẽ phải trả giá, con khốn kia,” một trong số chúng gầm lên khi đuổi theo cô.

Nhiều người đàn ông trong quán bar tiến lại giúp cô, nhưng lũ Daimon thanh toán họ nhanh chóng khi vài tên khác tiến về phía cửa ra vào.

Bốn tên vây quanh Kat.

Cassandra cố lại gần để giúp cô thoát khỏi vòng vây nhưng không thể. Một tên Daimon trong cú đâm hiểm vào người cô nòng vệ sĩ khiến Kat văng vào tường.

Kat đập mạnh vào tường rồi ngã xuống. Cassandra muốn giúp nhưng cách tốt nhất bây giờ là khiến lũ Daimon rời khỏi đây, tránh xa bạn cô.

Cô xoay người bỏ chạy, rồi nhận ra còn hai tên nữa đang đứng ngay sau cô.

Hai bên xô đẩy, khiến cô mất phương hướng đủ để một tên cướp cây quạt và con dao khỏi tay cô.

Hắn vòng tay quanh cô để ngăn cô khỏi ngã.

Cao ráo, tóc vàng và điển trai, tên Daimon toát ra vẻ quyền rũ lạ lùng thu hút bất kì cô gái nào. Ưu điểm đó đã tạo điều kiện cho chúng sẵn mỗi thành công.

“Đi đâu thế hả, công chúa?” hắn hỏi, nắm lấy cổ tay cô và khóa chặt cô lại để ngăn cô vùng lầy vũ khí.

Cassandra cố nói, nhưng ánh mắt tối sâu của gã khiến cô bị động hoàn toàn. Cô cảm nhận nguồn năng lượng của gã đang vói vào trong đầu cô, làm tê liệt khả năng chạy trốn.

Những tên khác cũng đang tiến lại gần.

Dù vậy, tên bắt được cô vẫn nắm chặt cổ tay cô, ánh mắt mê hoặc chiếu thẳng vào cô.

“Chà, chà” tên cao nhất bọm cất tiếng trong lúc rà ngón tay lạnh lẽo dọc má cô. “Tôi nay định ra ngoài chỉ để tìm chút thức ăn thôi mà không ngờ lại gặp được người thừa kế mất tích của chúng ta.”

Cô quay mặt tránh sự đụng chạm. “Giết tao cũng không giải thoát được chúng mày đâu,” cô nói. “Chỉ là truyền thuyết thôi.”

Tên đang túm cô xoay cô lại đối mặt với tên thủ lĩnh.

Hắn cười vang lên. “Chẳng phải chúng ta đều thế sao? Hỏi bất kì kẻ nào trong quán bar này xem liệu ma cà rồng có tồn tại không và xem chúng sẽ nói gì?” Hắn đảo lưỡi lên những chiếc răng nanh dài trong lúc nhìn cô thâm độc. “Giờ thì ra ngoài kia và chết một mình, hoặc chúng tao sẽ cho cà lữ bạn mày lên thớt luôn thế.”

Hắn quét tia nhìn như mãnh thú sẵn mỗi về phía Michelle, lúc này đang đứng khá xa và vẫn quần lầy Tom tới mức chẳng hề để ý tới cuộc chiến đang diễn ra bên phía quầy bar đông đúc, ồn ào này. “Đứa tóc nâu mạnh đấy. Chỉ mình linh hồn của ả cũng đủ nuôi chúng ta ít nhất sáu tháng rồi. Còn đứa tóc vàng...”

Hắn quét mắt sang Kat đang nằm giữa đám đông xem ra có vẻ chẳng biết gì về lí do khiến cô bị thương. Rõ ràng là lũ Daimon đã dùng năng lực để che phủ tâm trí của mọi người xung quanh để họ không xen vào chuyện này.

“Chậc,” hắn tiếp tục dọa dẫm, “một bữa ăn nhẹ cũng chẳng mất gì.”

Hắn túm lấy cánh tay cô cùng lúc tên đang giữ lấy cô thả tay ra.

Không cam lòng chịu chết trong yên lặng, Cassandra nhớ lại bài huấn luyện nghiêm khắc và gian khổ. Cô bước lùi lại về phía tên Daimon ở sau lưng và giẫm lên chân hắn.

Hắn chửi thề.

Rồi cô tung nắm đấm vào bụng tên trước mặt, sau đó trượt qua hai tên khác và chạy ra cửa.

Với tốc độ siêu phàm, tên cầm đầu chặn đường cô lại. Hắn nở nụ cười nanh nọc.

Cô vung chân đá, nhưng hắn cản kịp thời.

“Đừng.” Giọng nói thâm trầm của hắn vang lên mê hoặc, hứa hẹn sẽ có màn trừng phạt khủng khiếp nếu cô không nghe lời.

Không ai giúp cô.

Không ai dám.

Nhưng chưa hết đâu... Cô sẽ không bao giờ đầu hàng.

Trước khi cô tấn công lần nữa, cửa ra vào mở ra cùng một tia sét.

Như thể cảm nhận được nguồn năng lượng khủng khiếp hơn, tên Daimon quay lại phía cửa.

Mắt hắn mở to trong sợ hãi.

Cassandra cũng quay lại xem thứ gì khiến hắn kinh ngạc đến thế, và rồi chính bản thân cô cũng không rời mắt được.

Gió và tuyết xoáy tròn tiến vào giữa lối đi, bao quanh người đàn ông cao ít nhất hai mét.

Khác với những người xung quanh mặc đủ ấm dưới tiết trời mười độ này, người mới đến chỉ mặc chiếc áo khoác dài bằng da đen mỏng phấp phới bay trong gió. Anh ta mặc áo len đen bên trong, đi ủng và quần da đen bó sát lấy thân hình cứng rắn phẳng lì, đầy hoang dại.

Dáng đi của anh ta đầy tự tin và nguy hiểm của một kẻ không có đối thủ. Một người dám thách thức cả thế giới.

Đó là dáng đi của kẻ săn môi.

Điều này khiến máu cô đông lại.

Nếu tóc anh ta có màu vàng, chắc cô đã tưởng nhầm anh ta là một Daimon. Nhưng anh ta hoàn toàn khác.

Mái tóc đen bóng dài ngang vai được chải ra sau khuôn mặt như tạc khiến trái tim cô đập thình thịch. Đôi mắt đen lạnh lùng. Sắt đá. Gương mặt anh ta nghiêm khắc, vô cảm.

Không phải vẻ đẹp theo kiểu nữ tính hay đẹp kiểu xinh trai, người này hẳn là Bánh rán.

Thu hút ánh nhìn như đèn hiệu chỉ đường, thế nhưng anh ta chẳng hề quan tâm tới đám đông trong quán bar, mà chỉ hướng cái nhìn chết chóc, đen tối từ tên Daimon này sang tên Daimon khác, và rồi nhắm thẳng vào tên đứng cạnh cô.

Nụ cười ma mãnh chậm rãi tỏa ra tên gương mặt điển trai, lộ ra dấu răng nanh trong phút chốc.

Anh ta tiến thẳng về phía họ.

Tên Daimon nguyên rủa, rồi kéo cô ra chắn trước mặt.

Cassandra vùng vẫy tới khi hắn lôi súng ra khỏi túi áo khoác và chĩa vào thái dương cô.

Tiếng la hét trời dậy trong quán bar khi mọi người chạy tán loạn tìm chỗ nấp.

Những tên Daimon khác di chuyển về phía gã cầm đầu để dàn trận.

Người mới đến cười khục khặc trong lúc nhìn chúng tính toán. Tia sáng trong đôi mắt đen tuyền mách bảo cô anh ta đang mong chờ trận chiến này.

Ánh mắt anh ta càng kích thích chúng.

“Sai lầm khi mày lại bắt con tin,” anh ta nói bằng giọng mềm mượt, trầm thấp nhưng vang dội như sấm. “Nhất là khi mày biết rõ đằng nào cũng chết dưới tay tao.”

Ngay phút này, Cassandra biết người mới đến là ai.

Anh ta là một Thợ săn đêm - chiến binh bất tử dành cả đời đi săn lùng và hành quyết những tên Daimon chuyên ăn linh hồn người. Họ là những kẻ bảo vệ của loài người, và là hiện thân của Satan đối với giống loài cô.

Cô đã nghe về họ suốt cuộc đời mình, nhưng cũng như chuyện về ông ba bị, cô luôn cho rằng họ chỉ là truyền thuyết.

Nhưng người đàn ông trước mặt cô đây không phải sản phẩm của trí tưởng tượng. Anh ta có thật, và trông nguy hiểm hệt như trong những câu chuyện cô từng nghe.

“Tránh đường mau, Thợ săn,” tên thủ lĩnh Daimon nói, “nếu không tao giết cô ta đây.”

Có vẻ thích thú trước lời đe dọa, anh chàng Thợ săn đem lắc đầu như thể ông bố đang quát mắng đứa con cáu giận. “Lẽ ra chúng mày nên ở trong hang ổ thêm một ngày nữa. Hôm nay có chiếu phim Buffy¹, lại còn là tập mới nữa chứ.”

Anh chàng dừng lại thở dài khó chịu. “Chúng mày có biết tao bực bội thế nào khi phải ra ngoài giữa trời giá rét thế này để giết chúng mày trong khi có thể ngồi nhà xem Sarah Michelle Gellar² đấm đá trong bộ đồ “mát mẻ” đó không?”

Cánh tay gã Daimon run lên trong lúc rầm chặt lấy Cassandra. “Bắt lấy hắn!”

Lũ Daimon tấn công đồng loạt. Anh chàng Thợ săn tóm cổ một tên. Chỉ với một động tác thuần thục, anh ta giơ hắn lên và ném hắn vào tường, ghim hắn lại chỉ bằng một nắm đấm.

Tên Daimon rên rỉ.

“Mày là em bé đây à?” anh ta hỏi. “Chắc nếu mày định giết người thì ít ra cũng phải học cách chết có nghĩa khí chút chứ.”

Tên thứ hai tông vào vai anh ta. Anh ta vặn thân dưới, lập tức một con dao dài, trông rất khủng bố bật ra từ đầu chiếc ủng. Anh ta cắm lưỡi dao vào chính giữa ngực tên Daimon.

Ngay tức khắc gã nổ tan thành khói bụi.

Còn tên bị giữ trên tường nhe răng nanh ra để cắn và đá anh. Anh chàng Thợ săn đem ném hắn vào một tên khác.

Chúng bỏ nhau ra đất thành một đồng.

Anh chàng Thợ săn lắc đầu nhìn chúng trong khi hai tên cố gắng lấy lại thăng bằng.

Các cuộc tấn công dày đặc hơn, nhưng đều bị anh ta phá giải dễ dàng, trông vừa đáng sợ vừa đẹp mắt.

“Thôi nào, chúng mày học đánh nhau ở đâu thế?” anh ta hỏi khi hạ thêm hai tên nữa. “Ồ trường nữ công à?” Anh ta cười khinh bỉ với lũ Daimon. “Em gái

tao lúc ba tuổi còn đấm đá khá hơn chúng mày. Chết tiệt, nếu chúng mày biến thành Daimon thì ít ra cũng học lấy vài bài đánh nhau để giúp công việc của tao thú vị hơn chứ.” Anh ta thở dài mệt mỏi rồi nhìn lên trần nhà. “Lũ Chiến binh Spathi đi đâu cả rồi?”

Trong khi anh chàng xao nhãng, tên cầm đầu di chuyển súng ra khỏi đầu cô và bắn bốn phát về phía anh ta.

Anh chàng Thọ sẵn từ từ quay lại phía bọn chúng.

Con giận dữ lan tỏa trên mặt, anh ta nhìn chăm chăm tên Daimon vừa bắn. “Mày không có danh dự à? Không biết phép lịch sự sao? Hay không có não? Mày không thể giết tao bằng súng đạn. Mày chỉ làm tao bực thêm thôi.”

Anh ta nhìn xuống vết thương đang chảy máu bên sườn, rồi kéo áo khoác lên để ánh sáng chiếu qua lỗ thủng trên tấm áo da. Anh ta lại chửi rủa. “Và mày vừa làm hỏng chiếc áo khoác yêu thích của tao.”

Anh chàng Thọ sẵn đem găm gờ với tên Daimon. “Vì thế, mày phải chết.”

Trước khi Cassandra kịp cử động, chàng Thọ sẵn đã vung tay về phía chúng. Một sợi dây đen mỏng bắn ra và quấn quanh cổ tay tên Daimon.

Nhanh hơn chớp mắt, anh chàng Thọ sẵn kéo gần khoảng cách giữa họ, giăng lấy cổ tay tên Daimon và nắm lấy cẳng tay hắn.

Cô nhào ra khỏi tay hắn, loạng choạng lùi ra xa, tựa vào chiếc máy hát tự động hỏng cạnh đó.

Một tay nắm chặt tên Daimon, anh chàng lạ mặt tóm cổ hắn, nâng hắn lên khỏi mặt đất. Bằng cách khéo léo, anh ta ném hắn lên bàn. Mặt kính vỡ vụn dưới sức nặng của tên Daimon. Khẩu súng rơi xuống sàn gỗ, vang lên tiếng kim loại sắc lạnh.

“Mẹ mày không dạy cách duy nhất để giết chúng ta là phanh thây à?” anh chàng Thọ sẵn đem hỏi. “Lẽ ra mày nên mang cái bào gỗ theo thay vì khẩu súng.”

Anh ta lờ mắt nhìn hắn, lúc này đang vùng vẫy trong tuyệt vọng. “Giờ hãy cùng thả tự do cho những linh hồn bị mày chiếm giữ nào.” Nói rồi anh ta rút con dao bướm ra khỏi ủng, xoay cán để lưỡi dao bung ra, rồi cắm thẳng vào ngực tên Daimon.

Hắn biến mất ngay tức thì, không để lại chút dấu vết.

Hai tên cuối cùng chạy ra cửa.

Chúng không chạy được xa vì anh chàng Thọ sẵn đêm đã phóng hai con dao từ dưới áo khoác ra, đâm chính xác vào lưng hai kẻ trốn chạy. Chúng nổ tung, con dao rơi xuống sàn.

Bình tĩnh tới mức không tin nổi, chàng thọ sẵn đêm tiến ra cửa. Anh ta dừng lại nhặt dao.

Rồi anh ta rời đi nhanh chóng và thảm lặng như lúc đến.

Cassandra gắng gượng thở trong lúc mọi người trong quán bar ra khỏi chỗ trốn và bắt đầu cau có. Ôn Trời Kat cũng đã đứng dậy và tiến nhanh về phía cô.

Bạn bè cô cũng chạy lại.

“Cậu không sao chứ?”

“Cậu có thấy anh ta làm gì không?”

“Tớ cứ tưởng cậu chết rồi!”

“Ôn Chúa, cậu còn sống!”

“Chúng muốn gì ở cậu?”

“Những gã đó là ai?”

“Chuyện gì đã xảy ra với chúng?”

Cô nghe loáng thoáng những giọng nói dội vào tai cô nhanh và hỗn độn tới mức cô không nhận ra người hỏi. Tâm trí cô vẫn quanh quẩn với anh chàng thọ sẵn đêm vừa cứu cô. Tại sao anh ta lại làm thế?

Cô phải tìm hiểu...

Trước khi kịp suy nghĩ thêm, Cassandra chạy theo ra ngoài, tìm kiếm người đàn ông lẽ ra không nên tồn tại.

Bên ngoài, tiếng còi hú càng lúc càng to. Hẳn có ai đó đã báo cảnh sát.

Anh chàng Thọ sẵn đang ở cách đó nửa dặm nhà thì bị cô bắt gặp và chặn lại.

Khuôn mặt hờ hững, anh ta nhìn cô với ánh mắt sâu thẳm. Đôi mắt đen tới mức cô không nhận ra con người. Làn gió hất tung mái tóc quanh gương mặt anh, với những đường nét rõ ràng và làn khói từ hơi thở của anh hòa nhập với hơi thở của cô.

Không khí lạnh cóng, nhưng sự hiện diện của anh khiến cô ấm áp tới mức cô không cảm nhận được cái lạnh nữa.

“Anh định làm gì với cảnh sát?” cô hỏi. “Họ tìm anh đây.”

Nụ cười cay đắng nhếch lên nơi khóe môi anh. “Trong năm phút sẽ chẳng còn người nào trong quán bar đó nhớ họ đã thấy tôi.”

Cô ngạc nhiên. Chuyện này có đúng với tất cả các Thọ săn đêm không? “Tôi cũng vậy sao?”

Anh gật đầu.

“Nếu vậy, cảm ơn anh đã cứu tôi.”

Wulf dừng lại. Đây là lần đầu tiên có người cảm ơn vì anh là Thọ săn đêm.

Anh nhìn chăm chú những lọn tóc xoăn vàng xõa tung lòa xòa quanh gương mặt trái xoan của cô. Cô tết một lọn dài sau lưng. Đôi mắt xanh ánh nâu tràn đầy sức sống và bùng lên ánh sáng ấm áp.

Mặc dù cô không đẹp lộng lẫy, nhưng mang những đường nét với sức cuốn hút nhẹ nhàng mà mời gọi, quyến rũ.

Trái với ý muốn, anh vươn tay chạm lên má cô, ngay bên dưới tai. Làn da mềm mại, mỏng manh sưởi ấm ngón tay lạnh giá của anh.

Đã lâu lắm rồi anh chưa chạm và người phụ nữ nào.

Rất lâu kể từ lần cuối cùng được nếm hương vị dục tình.

Trước khi kịp ngừng lại, anh cúi xuống, bắt giữ lấy đôi môi hơi hé mở kia bằng chính khuôn miệng mình.

Wulf gầm gừ bởi hương vị ngọt ngào của cô gái, cơ thể anh như gầm lên đòi sự sống. Anh chưa từng nếm trải thứ gì ngọt ngào hơn vị mật từ miệng cô. Chưa có làn hương nào khiến anh mê mết hơn làn da phảng phất mùi hoa hồng của cô.

Trong giây phút ấy, anh ham muốn cô với niềm thôi thúc kinh ngạc. Ham muốn đến tuyệt vọng mà anh đã không cảm thấy trong một quãng thời gian rất dài.

Các giác quan của Cassandra xoáy đảo bởi sự tiếp xúc bất ngờ của môi anh. Cô chưa từng biết tới sức mạnh hay cơn đói khát nào như nụ hôn của anh.

Mùi gỗ đàn hương thoang thoảng từ nơi da thịt anh, anh có vị của bia và cả mùi hương nam tính hoang dại, chưa được thuần hóa.

Hoang dại.

Đó là từ duy nhất để tả anh.

Cánh tay rắn rỏi của anh vòng quanh cô khi anh hôn cô một cách thuần thực.

Anh không chỉ nguy hiểm với lũ Daimon mà còn với cả giác quan phụ nữ. Tim cô nện thình thịch, toàn thân bốc cháy.

Cô hôn anh đắm đuối.

Anh bung lấy mặt cô bằng cả hai tay, răng anh niết lấy môi cô. Răng nanh. Rồi đột nhiên, anh làm sâu thêm nụ hôn khi tay anh xoa khắp lưng cô, ép cô sát lại bờ hông phẳng lì, nam tính của anh.

Mọi hoóc-môn trong cơ thể cô sôi lên.

Cô muốn anh với nỗi khao khát khiến cô sợ hãi. Cô chưa từng có ham muốn cháy bỏng, sục sôi tới mức này, nhất là lại với một người hoàn toàn xa lạ.

Lẽ ra cô phải đẩy anh ra.

Nhưng thay vì thế, cô vòng tay quanh bờ vai rộng cứng rắn như đá tảng của anh và ôm anh thật chặt.

Cô không quan tâm tới việc họ đang đứng ngay ngoài đường. Cô muốn anh ngay tại đây. Lúc này. Cho dù có ai hay thứ gì thấy họ. Phần ham muốn lạ lùng ấy khiến cô sợ.

Wulf cự lại niềm thôi thúc muốn ép cô vào bờ tường bên cạnh đó rồi cuộn đôi chân thon dài của cô quanh hông anh.

Thánh thần ơi, anh đau đớn vì ham muốn chiếm đoạt cô.

Giá mà anh có thể...

Miễn cưỡng, anh lùi khỏi vòng tay cô.

Tệ hơn, anh biết anh có thể có được cô. Anh đã nếm trọn ham muốn của cô. Nhưng một khi xong chuyện, cô sẽ chẳng nhớ ra anh là ai.

Không nhớ cả sự đụng chạm và nụ hôn của anh.

Tên anh...

Cơ thể cô chỉ có thể xoa dịu anh trong ít phút.

Nó không thể làm gì để xóa nhòa cô đơn trong trái tim luôn khao khát được nhớ đến.

“Tạm biệt, mật đường của tôi,” anh thì thầm, khẽ chạm vào má cô trước khi rời đi.

Anh sẽ mãi nhớ nụ hôn này.

Còn cô sẽ quên sạch...

Cassandra không cử động nổi khi chàng thợ săn đêm rời đi.

Tới khi anh biến mất vào màn đêm, cô đã hoàn toàn quên mất anh từng tồn tại.

“Sao mình lại ở ngoài này nhỉ?” cô tự hỏi rồi vòng tay ôm lấy người để chống chọi cái lạnh cắt da cắt thịt.

Răng cô va vào nhau khi chạy trở vào quán bar.

Ghi chú:

1. Buffy the Vampire Slayer: một bộ phim về đề tài ma cà rồng của mỹ.
2. Sarah Michelle Gellar: nữ diễn viên chính hãng phim Buffy the Vampire Slayer, đóng vai nữ chiến binh chuyên tiêu diệt ma cà rồng.